

Szívárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2025/8

„Hiszem a szentek közösségét...”

„Szívárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

A 2025. év kerek évforduló gyülekezetünk életében, hiszen 50 évvel ezelőtt, 1975-ben szentelték fel Bolyai utcai templomukat. Idén többféle formában megemlékeztünk már erről, a június 22-i „Összetartozásunk napja” is alkalmat adott a visszatekintésre. Az alternatív istentiszteleti liturgiában két bizonyágtétel idézte fel Bolyai utcai gyülekezeti életünk korai időszakát. Dr. Bohátka Sándor és Ráczné Veres Sára hitvalló visszaemlékezéseinek szerkesztett változatát ezúton közöljük. (A szerk.)

Elköteleződés és tapintat

A gyülekezet legutóbbi 50 évének múltjából – és nem a jelenéből – csak néhány nevet idézek fel, akik a maguk idejében hathatósan hozzájárultak, hogy most is összetartozzunk.

Magam a Kossuth Utcai Gyülekezet kebelében nőttem fel, 1975 után kerültem a Nagyerdei Gyülekezetbe. A családi szájhagyomány megőrizte, hogy apósomnak, Zeöld Jánosnak akkori presbiterként mindennapos programja volt a templom építkezésének ellenőrzése.

1973-tól 1990-ig Kormos László volt a lelképásztorunk, aki nemcsak lelkész, hanem a kerületi egyházi levéltárnak széles látókörű, tudós kutató igazgatója is volt. Laci bácsi érzekelte, hogy a rendszerváltozás az egyházi életben is a megújulás lehetőségét hordozza, amelyhez elkötelezett, távlatos gondolkodású, nagy munkabírási, friss erőkre van szükség. Ő pedig idős lévén – bár az akkori törvények szerint dolgozhatott volna tovább is – visszavonult, mégpedig a jövőt építve, helyet adván a fiataloknak. A

presbitérium kikérte a tanácsát az utódlás kérdésében. Egyetlen nevet ajánlott figyelmünkbe, azzal a kikötéssel, hogy senki mással ne tárgyaljunk, amíg a javasolt személlyel nem beszéltünk. A négytagú küldöttség olyan élményekkel tért vissza a Komádiban hallott istentisztelet után, hogy szószólójuk, Jóna László bejelentette: megvan az utód, sehova sem kell tovább menni. Így érkezett ide 1990-ben Püski Lajos és felesége. Kormos László példamutató tapintatossággal tartotta magát távol a napi ügyektől – éppen úgy, ahogy most a Püski házaspár is.

Gondnokaink és szolgálattevőink mind a gyülekezetet építő, elkötelezett személyek voltak. Az 1990-es lelkészváltás idején a szelíd szavú, pedánsan pontos Lente Márton volt a gondnokunk. Őt követte a rímfaragó, békés kompromisszumokat teremtő Szabó István, majd a ritkábban, de mindig nagyon alapos felkészültséggel szóló Kerti Péter. Napjainkban a legrégebben presbiterre választott személy és egyúttal a jelenlegi és volt presbiterek korelnöke Nagy Mihály tanár úr, igazgató úr.

A vasárnapi gyermekfoglalkozások vezetőjeként emlékezetes Karasszon Dezsőné Sárka néni szeretetteljes egyénisége, akit Kiss Marika, majd a felejthetetlen emlékü, derűt sugárzó Máthé Györgyné Cilike követett. Nem véletlen, hogy lányai folytatták a munkáját.

Különleges élményt nyújtottak a Karasszon Dezső által vezetett zenés áhítatok alkalmai. Ízes zenetörténeti ismertetései és

zenemagyarázatai, a hangszerek és előadók változatossága kivételes hangulatot teremtettek. Ma is hiányoznak.

A templom és gyülekezeti ház nem a mai formájában készült el 1975-ben. Fokozatosan bővült. Orgonaépítés (1980), gyülekezeti ház (1985), lelkészi iroda (1990), új karzat (1995), átrium és csatolt helyiségei (2008). A bővítések nem készülhettek volna el ilyen példás rendben, ha Püski Lajosnak nem az építész

lett volna a kedvenc érdeklődési területe, és a gyülekezet nem támogatta volna egy emberként a fejlesztéseket anyagilag és saját munkájával.

Kívánom, hogy a gyülekezet a jövőben is tartsa meg a múltban és jelenben tanúsított hitét és egységét. Az összetartozásunk mai napján érezzék magukat otthonosan, testvéri közösségben.

Bohátka Sándor

Közösségben egymással és Istennel

Ősi református családba születtem, úgy is mondhatnám, hogy az anyatejjel is magamba szívtam az Úr Jézus csodálatos szeretetéről szóló történeteket. Minden vasárnap, amikor megszólalt a harang, ez számunkra azt jelentette, hogy indulás a templomba. Édesanyám közben odatette a vasárnapi ebédet főni, és utána az egész család elindult, hogy hallgassa az Isten igéjét.

14 évesen az ősi Debreceni Református Gimnázium diákja lehettem, amely abban az időben az egyetlen református középiskola volt Magyarországon. Ebben az ősi alma materben, amelynek a homlokzatán is ez áll, „Orando et laborando”, valóban imádkozva és dolgozva kezdtük reggelente a tanulást. Egyre jobban megismertem az Úr Jézus tanításait, életét, hiszen itt, az ódon falak között

minden nap Isten Igéjének tanulmányozásával indult. Egyre közelebb kerültem az Úr Jézushoz, egyre inkább megtapasztalhattam Isten csodálatos világát, és azt, hogy ő mindig velünk van, ahogyan ígérte mennybemenetele előtt a tanítványainak: „veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,20). Akkor is, amikor gondok, bajok, nehézségek adódnak az életünkben. Mert: „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál” (Róm 8,28).

A középiskolai évek alatt érlelődött meg bennem, hogy az Úr Jézus tanítványa szeretnék lenni, úgy is, hogy a lelkipásztori hivatást választom életem céljául. Ezt elsősorban Istennek köszönhetem, mert Ő formált, Ő tanított az Ő útján való járásra. Ahogy egyik kedves énekünkben is hangzik: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, karjaimba zártalak, enyém vagy”.

De nagy hatással volt még rám egykori lelkipásztorunk munkája, amivel bennünket, gyermekeket Jézushoz vezetett, és a gimnáziumi évek alatt megismert tanárok lelkiismeretes munkája, hite és meggyőződése.

A Teológia, mai nevén Hittudományi Egyetem harmadik évében választanunk kellett egy gyülekezetet, ahol rendszeresen részt veszünk az istentiszteleti alkalmakon, és megismerjük a választott gyülekezet életét. Így kerültem én a Nagyerdei Gyülekezetbe.

Néhány évvel a rendszerváltás előtt jóval kisebb létszámú gyülekezet volt, de lelkeségében hasonló emberekből tevődött össze, mint manapság. Ez a gyülekezet akkor is kiváltságos helyzetben volt, hiszen az egyetem közelsége révén az egyetemistáknak, akik gyülekezethez szerettek volna kapcsolódni, ez volt a kézenfekvő megoldás. Így abban az időben a Nagytemplomi Gyülekezet mellett itt, a Nagyerdőn volt ifjúsági csoport. Heti rendszerességgel tartottunk ifi órákat, amelyeket az akkori vezető lelkész, Kormos László nagytiszteletű úr irányított. Kormos Laci bácsi csendes, tudós lelkipásztor volt, a gyülekezeti munkája mellett a Kollégium levéltárát vezette.

Ezek az ifi órákon az ige tanulmányozása mellett sokat énekeltünk, barátságokat kötöttünk. Közösségben voltunk egymással és közösségben voltunk az Istennel. A nagyerdei többgenerációs tábor elődjeként az ifi csoport közösen táborozott, akkor még csak néhány napig a zempléni Hután. Ebből az időből származik a mellékelt fotó, de sajnos vannak a képen olyanok is, akik azóta a mennyei hazába távoztak. A kép közepén Korsós Bálint, a Dóczy Gimnázium igazgatója és Jászai Gyula lelkipásztor láthatóak.

A teológiai tanulmányaim befejezése után segédlelkészi kirendelést kaptam a Nagyerdei Gyülekezetbe. Közben az Úr Isten adott mellém segítőtársat, férjet: Rácz Zoltán építésszt, akivel a kirendeléssel egy időben összekötöttük az életünket.

Ebben a gyülekezetben segédlelkészi szolgálataim egyike volt a Szociális Otthonban és a Vakok Intézetében az istentiszteleti alkalmak rendszeres megtartása. Ezek annyira meghatározták a lelkesi elhivatásomat, hogy többéves gyülekezeti

lelkipásztori szolgálat után ma a Méliusz Juhász Péter. Református Idősek Otthona munkatársaként végzem szolgálatomat. S 35 éve a Vakok Intézetében is havi rendszerességgel járok, szolgálók.

Megemlítem még a zenés áhítatokat, amelyeket Karasszon Dezső organaművész szervezésében tartottunk. Illetve a gyermekórákat, amelyeket édesanyja, Karasszon Dezsőné Sárika néni nyugdíjas lelkipásztorként végzett.

Hamarosan az Úr Isten megajándékozott bennünket gyermekáldással, így nehezen tudtam elvégezni a segédlelkészi feladatokat, és közben Kormos László nagytiszteletű úr úgy döntött, hogy nyugdíjba vonul, így átadta a stafétát Püski Lajos nagytiszteletű úrnak.

Közben megszülettek a gyermekeim, Áron, Eszter és Réka.

Ma már nagymamaként nagyon hálás vagyok az Úr Istennek, hogy mindig érezhettem az Ő jóságát és szeretetét, hiszen egy csodálatos családdal ajándékozott meg, és a lelkipásztori hivatásomban is mindig mutatta az utat. „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van...” (770. dicséret) „Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2)

Ráczné Veres Sára

Ifis kirándulás Hután

A gyermek, az anya és Isten embere

Június 30. és július 4. között vakációs gyermektehet tartottunk a gyülekezetünkben, ahol Illés próféta személyével és történetével foglalkoztak a gyermekek több csoportban. A legkisebbek ovis foglalkozáson vettek részt, a nagyobbak között voltak, akik a bibliai történet megismerése mellett angol vagy német nyelvtudásukat is fejlesztették. És voltak, akik arra készültek, hogy a tanultakat egy bibliai jelenet formájában megmutathassák majd a gyülekezetnek a vasárnapi istentiszteleten. Összesen több mint 40 gyermek vett részt a hét programján. Reggelente közös énekléssel és énektanulással kezdtük a napot, a csoportfoglalkozás szünetében tízórait kaptak a gyerekek. A vasárnapi fél 11-es alkalmunkon a sareptai

özvegy történetét adták elő a gyerekek. A történetben egy édesanya, egy gyermek és Isten embere együtt éltek át a csodát, hogy az éhínség idején nem ürült ki a lisztesfazék és nem fogyott ki az olajos korsó. A vakációs gyermektehetünkön is szülők, gyermekek és Isten emberei együtt éltek át a csodát, hogy az Úr nem szűnik meg gondoskodni az övéiről, akár lelki, akár testi eledelről van szó. Hálásan köszönjük hitoktatóink és segítők áldozatos munkáját, és köszönjük gyülekezeti tagjaink felajánlásait, a pénzbeli és természetbeni adományokat, a kétkézi munkát, az imádságot, amelyek nélkül nem valósulhatott volna meg a gyerekhét.

Németh Áron

Az ifis év és egy korszak lezárása

Idén tavasszal búcsút vettünk Szabó Pál beosztott lelkipásztorunktól, aki szolgálatát Szikszón folytatja, Isten dicsőségére. Mivel kiemelten foglalkozott a gyülekezet fiatalságával, ezért úgy döntöttünk, hogy az ifisek és az ifivezetők külön is megköszönjük neki a lelki-pásztorkodását, és megemlékezünk az eltelt évek közös szolgálatáról. Ere június 13-án kerítettünk sort, ami egyben az utolsó ifis együttlétünk volt a nyári szünet előtt. Ifisek, ifivezetők egyaránt nagy szeretettel készülődtek ajándékokkal, videóval, játékokkal, hogy emlékezetessé tehessük utolsó közös alkalmunkat.

Már maga a felkészülés is segített a ráhangolódásban. Az ajándékok kiötlése és összeállításában közben is megfogalmazódott bennünk újra és újra, milyen mértékben volt jelen a szeretet és az elfogadás Pali környezetében. Egyik ajándékunk például egy póló volt, melyre minden ifis és ifivezető ujjlenyomata került fel, egy P betűt formázva rajta. A titkos

pólófestés közben, vagy amikor búcsúüzeneteinket fogalmaztuk Palinak, egy-egy könnycsepp vagy nevetés szökött ki belőlünk, ahogy visszalapoztunk emlékeink súlyos könyvében. Lelkészeink, Áron és Zsófi is sokat segítettek az előkészületekben, és több gyülekezeti tag is szolgálatával járult hozzá a póló rejtegetéséhez, a program megszervezéséhez vagy a teremrendezéshez.

Az alkalom alatt volt agapé (szeretetvendégség), játszottunk az udvaron, és ifinként közös képeket készítettünk Palival. Persze, méltán az ifisekhez, meglepő formációjú és kompozíciójú képek születtek. Voltak, akik a fűben fekve felülről, míg mások Palit az ölükbe véve fotózkodtak, de az közös volt, hogy az őszinte jókedv minden arcra sugárzott. A programot tarkította még éneklés, kvíz és egy emlékvideó is, ahol feleleveníthettük az ifiszolgálat fontosabb eseményeit az elmúlt évekből. Meglepő hirtelenséggel változott meg a hangulat a kisfilm során, a nevetéstől a könnyes szemekig

juthattunk, ezt pedig egy meglepetés énekléssel tetéztük, melyre heteket gyakoroltak az ifisek. Többek számára ismerős lehet az ősi íráldás, melynek sorai talán mindennél jobban ideillettek. A dalt az ajándékozás és Pali búcsúja követte, aki szavaival mint vaseke szántott szívünkbe, különösen, amikor arról beszélt, mennyi szeretetet és elfogadást kapott tőlünk, és hogyan élte meg a velünk töltött időt. Felszabadító és békéltető érzés volt együtt megélni a búcsút, jó volt nyílnak lenni és őszintén együtt lenni. A teremben kiáradt az áldás és a békesség. Ezután mindannyiunktól szoros öleléssel és pár kedves szóval személyesen is búcsút vett Pali. Az alkalmat persze nem akartuk ilyen érzelmi mélységben lezárni, így készültünk pár közös játékkal is, majd nagyjából éjfélkor, mire már mindent megbeszéltünk, az utolsók is hazaindultak.

Személy szerint nekünk felemelő volt megélni, hogy a közösségnek milyen megtartó ereje lehet akár egy búcsúzáskor is, és hogyan tölti meg Isten a békétlen szívünket békességgel. Palin keresztül megtapasztalhattuk Isten szeretetének személyességét, ami (merem többek nevében írni) egy életre megváltoztatott minket, és ezt bizony nehéz elengedni. A gyülekezet és a közösség fontos szerepe a közös megélés, és ezt most „élesben” is kipróbálhattuk. Ez olyan volt egy kicsit, mint amikor a pingvinek egy hideg téli estén „összeölelkeznek”, hogy kevésbé fázzanak. Mi így már nem fázunk.

„...És míg újra látjuk egymást, szent kezében őrizzen meg Ő!...” (Ősi íráldás, részlet)

Kozma Ferenc és Dorina

Az ifisek évzáró alkalmán

Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felélős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor

Nyomda: Litográfia

Készült: 200 péld.

33. évfolyam 8. szám

www.refnagyerdo.hu

Ujjongjunk Őelőtte! – Az összetartozás napján

Folya- dék		Észak angolul röviden	Nagyon kedveli	Kérdő hang	Észak- Afrikai ország	Nyugat Európai nép	Oktató		Egyip- tomi napisten	Titkon néz
I.										L
Vándor- diák XVI- XVII szd.	II.	Vörös angolul		Meny- asszony				Ek!		
				Aggo- dalom				Túli- (előtag)		
Tarto- zást megfizet (Ék. hib.)						Nem valódi			Kálium Sp. autó	
....kert a Paradi- csom						Mellé beszél			Európai Unió	
Kén vegyjele		Tudomá- nyos Diákkör				Szürke- ... madár		Csúnya (Ék. hib.)		
Három- részes irodalmi mű		Erek!						Erős futás		
									életfa kezdet!	
Hét kun vezér egyike				Tágas hely					..csoki „keserű”	
				Rezgések levegőbe						
								Nem én, nem ő		
								Oszták város		
Első ősatya			Mester- séges Intelligen- -cia		Richard amerikai színész	Cseh teher- autó márka		Római 1500		
H hang leszállítva								It's My Life		
Az örömhír (Ékezet hiba)										
Nitrogén vegyjele		Testé lett Jézusban				István kir. fia				
		Karát röviden				Torz széle!				
		Időtlen								
		Az ABC 10.betűje								
Szintén ne	V							Nem rég (Ékezet hiba)		

MEGFEJTÉS: I; II JÉZUS SZAVAI A JÁNOS EVANGÉLIUMABÓL

Készítette: Ötvös Cs.

Vakációs gyermekhét